

NUBA, SOL ETA DARIA

Iparraldeko Basoa oso ezaguna zen, zuhaitzik handienak eta lorerik politenak hantxe zeudelako.

Hodei batzuk egunero-egunero joaten ziren basoa beren ur tantekin ureztatzen. Horrela, basoak aurre egiten zion Basamortu Marroiari, basamortuak irentsi egiten baitzuen bidean topatzen zuen landare eta zuhaitz oro.

Hodei horietako bat Nuba zen. Basoko bazter guztiak ezagutzen zituen!

Baina inoiz ez zen Basamortu Marroira joan. Oso arriskutsua zela esaten zuten, eta hodeiak lehortu eta desagertu egiten zirela bertara iritsi orduko. Baina, egun batean, hara joatea erabaki zuen, nolakoa zen ikustera.

Basamortuan hondarra besterik ez zegoen, eta sekulako beroa egiten zuen. Nuba izerdi-patsetan zegoen. Beldurtu egin zen.

Halako batean, ahots bat entzun zuen:

—E, kaixo!

Nubak lurrera begiratu zuen, baina ez zuen inor ikusi.

—Kaixo! Hemen gaude! Hemen behean!

Bi landare txiki ikusi zituen. Bakoitzak hiru hosto besterik ez zeuzkan.

Nuba haiengana hurbildu zen. Solek, landare handienak, esan zion:

—Hodeiak oso gutxitan etortzen dira hona. Zertan zabilta zu hemen?

—Basamortu Marroia nolakoa den ikustera etorri naiz, eta esaten dutena egia den jakitera —esan zuen Nubak.

—Zer esaten dute ba? —galdetu zion Dariak, landare txikiak.

—Ba oso leku beroa dela, eta inor ezin dela bertan bizi, dena lehortu egiten delako.

—Jajaja! Ba gu hemen bizi gara, eta ez gara lehortu!

Basamortuko landareak bereziak zirela ikusi zuen Nubak, euri tantak beren hostoetan gordetzen zituztelako.

—Aspaldi honetan ez da hodeirik etorri inguru honetara, eta dagoeneko oso ur gutxi gelditzen zaigu. Ur pixka batekin nahikoa genuke bizitzen jarraitzeko —esan zuen Dariak.

—Sentitzen dut, baina ezin dizuet urik eman. Iparraldeko Basora eramane behar ditut tanta guztiak —esan zien Nubak.

—Baina Iparraldeko Basoak ur asko jasotzen du, eta guk tanta batzuk besterik ez ditugu behar —esan zuen Solek.

—Tira, saiatuko naiz ba. Bihar itzuliko naiz! —esan zien Nubak.

Nuba pentsakor joan zen etxera, eta Soli eta Dariari lagundu egingo zuela erabaki zuen.

Hurrengo egunean, ur tanta batzuk gorde, eta Basamortu Marroira itzuli zen. Hara iristean, bi landareen gainean askatu zituen ur tantak.

—Eskerrik asko, Nuba! —esan zioten bi landareek poz-pezik.

Hurrengo egunetan ere, basamortura joan zen Nuba, bi landaretxoei ur pixka bat eramatera.

Egun batean, esnatu zirenean, Solek eta Dariak sekulako sorpresa hartu zuten: asko hazi ziren haiek biak, eta, gainera, landaretxo pila bat jaio zen beren inguruan!

Baina Nubaren herriko hodei bat, Hodeitzar izenekoa, konturatu egin zen gertatutakoaz, eta haserre bizian jarri zen:

—Nuba, gu engainatzen zabilta! Tantak zuretzat gordetzen dituzu!

—oihukatu zion Nubari.

—Egia da egunotan tanta batzuk gordetzen ibili naizela, baina ez dira niretzat, laguntza behar duten bi landararentzat baizik —esan zuen Nubak.

—Hemen, Iparraldeko Basoan, ez dago laguntza behar duen landarerik, guk oso ondo egiten dugulako gure lana eta denei ematen diegulako ura! —esan zuen Hodeitzarrek.

—Baina landare horiek ez dira gure basoan bizi, Basamortu Marroian baizik —esan zuen Nubak.

—Basamortu Marroian bizi direla? Baina nolatan joan zara hara?

Nubak, orduan, ikusitako guztia kontatu zien, eta Basamortu Marroiko landareek laguntza behar zutela esan zien.

—Baina hori ez da gure arazoa —esan zuen Hodeitzarrek—. Guk gure landareez bakarrik arduratu behar dugu.

—Oker zaude —esan zion Nubak—; gure arazoa ere bada. Basamortu Marroia etengabe ari da aurrera egiten, eta, ezer egiten ez badugu, hil egingo dira hango landare guztiak. Elkertasunez jokatu behar dugu.

—Elkertasunez jokatu behar dugula? Zer esan nahi du horrek?

—galdetu zuen Hodeitzarrek.

—Ba ezin dugula ur guztia gure basoa ureztatzeko erabili, beste landare batzuk hiltzen ari diren bitartean. Laguntzen badiegu, gero eta landare gehiago egongo dira basamortuan; eta, basamortua landarez betetzen bada, jada ez da basamortua izango! Nahikoa ur badago denentzat; dagoena ondo banatu behar dugu, besterik ez. Hori da elkertasunez jokatzea.

Hasieran, hodei gutxi batzuek bakarrik egin zuten bat Nubarekin, baina, pixkanaka, gero eta gehiago jarri ziren bere alde.

Basamortu Marroiak aurrera egin nahian jarraitzen du, bidean topatzen dituen landare eta zuhaitz guztiak irentsiz, baina, hodei guztien elkertasunari esker, ez du aurrera egingo.